

HOMILIA EUCARISTIA VIGÍLIA DE LA MARE DE DÉU DEL CARME

Cloenda de la novena, 15 juliol 2024

Tema: santa Maria, temple del Senyor

Lectures del dia: Is 1,10-17; slm 49; Mt 10, 24-11,1

1. Benvolguts tots i totes. Em sento ple d'alegria i joia espiritual al cloure aquesta novena dedicada a la mare de Déu del Carme. És el 1er cop que he experimentat què significa un esdeveniment com aquest, i no puc deixar de felicitar tots els que heu treballat de valent perquè sigui possible. Demà coronarem aquesta novena amb la festa litúrgica de la mare de Déu de El Carme, amb la missa de les Carmes i l'eucaristia presidida pel bisbe de Lleida, mns. Salvador Giménez, a les 8 del vespre.

2. L'Església és plena de moltes persones que us heu apropiat aquests dies a pregar, també hi són diverses autoritats i responsables polítics als qui agraeixo la seva presència en aquest temple, així com algunes associacions de caràcter cultural, social i esportiu. Aquestes parets han acollit sempre a tots els veïns del barri, gent de la ciutat, gent dels pobles de Lleida i província, passavolants, pobres i indigents. És una casa gran, una casa de tots. Per a una religió un temple és quelcom bàsic. Un temple amb les portes obertes, net, arreglat, amb expressions artístiques, amb uns serveis per atendre persones i servir-les, és un medi excel·lent per a viure la fe. Hem escoltat amb certa por i tremolor la primera lectura, on el profeta Isaïes adverteix dels perills d'una religió basada en actes exteriors que no tenen res a veure amb la conducta humana. Com si «el Déu de la religió» hagués de passar pel foc d'una ètica exigent, on es posa a prova tota la creença. El temple, per tant, no és una altra cosa que un medi, un mitjà, un instrument al servei «d'una cosa sempre més gran» que és la vida mateixa. Una vida que viu la fe, una vida que estima Déu i el pròxim, com diria Jesús als evangelis.

3. En aquesta línia, la tradició cristiana ha parlat de Maria com «el temple del Senyor». Així com l'Arca de l'Aliança va dur en el seu interior les taules dels manaments, així Maria ha dut en les seves entranyes el Fill de Déu. Ella, podem dir, fou constituïda «temple veritable del Déu veritable». Déu mateix va necessitar un lloc per a fer-hi estada, i «aquest lloc» fou el ventre de Maria. Lluny d'aquestes expressions un concepte instrumental que fa de Maria un ninot. L'evangelista sant Lluç, ell mateix, ja ens avisa que Maria no és simplement un cos usat per Déu que no té res a veure amb la seva llibertat, sinó una dona que, lliurement, ha acceptat per la fe un disseny més gran que ella mateixa. La seva llibertat, en aquest sentit, és la més gran, la més completa, la més excelsa. És una llibertat que consisteix en «dir-li sí a Déu». A imatge de Maria, els cristians som, també, temple de l'Esperit Sant. També ens ho ha dit sant Pau en les seves cartes: «No sabeu que sou un temple de Déu i que l'Esperit de Déu habita en vosaltres? (...) Perquè el temple de Déu és sagrat, i aquest temple sou vosaltres» (1Co 3,16-17). I aquí ve la qüestió. Si el Déu de la religió té els seus perills com ens ha advertit el profeta Isaïes, si la raó humana se sent sola a davant dels reptes del nostre temps, potser Maria surt a l'encontre de tots per a anunciar-nos que la fe suposa màxima presència de Déu en l'interior de l'home, amb un horitzó infinit fonamentat en l'amor i el servei als homes. A l'evangeli d'avui surt «la cara B» del que suposa una experiència de Déu íntegra. La fe no admet cap ídol, cap ni un. Ni una parella, ni

una institució, ni una filosofia personal. Per això, qui vulgui progressar en la fe cristiana té «un espai infinit a recórrer», i a Maria, el temple que guarda la Paraula de Déu, serà una companya i una aliada inestimable. Que aquesta invocació de la mare de Déu de El Carme, tant popular arreu, continuï ajudant a tantes persones que despullen les seves vides en aquest temple. Que Déu us faci veure la claror de la seva mirada i us beneeixi.